Хлопчик намагався перелізти через Паркан. Він пітнів, але уперто дерся вгору. Паркан крекотів, хитався й наполегливо пропонував маленькому пустуну пошукати собі іншу справу.

– Все одно піднімуся, все одно перелізу! – торочив Хлопчик й знову та знову намагався підкорити підступну висоту.

Нарешті – яка радість! – Хлопчик опинився на вершечку.

– Яка височінь! – зрадів він.

– Ця вага зайва! – зітхнув Паркан.

– Хоч які, та зміни у житті! Хоча б побачу, що воно у світі робиться, – вирішила Скалка й уп’ялася Хлопчику в палець.

Хлопчик від болю та несподіванки зойкнув, здригнувся, а ноги його втратили підпору.

– Допоможіть! – сердешний відкрив було рота, але галас зійшов на тихенький писк.

Першим очухався Пасок. Він миттєво зачепився за поперечку і Хлопчик зависнув на Паркані догори ногами. Дитина спробувала перекрутитися, але пряжка Паска боляче встромилася у живіт.

Перед очима збентеженого Хлопчика маячила порошна асфальтова Доріжка. Вона хиталася, наче хвилі під час шторму, і щось примовляла.

– Зараз я впаду, і мені буде ДУЖЕ незручно, – зітхав Хлопець.

– Зараз він впаде, і в мене нова дощечка зламається, – сумував Паркан.

– Зараз він впаде і розіб’ється… От якби мені зробитися м’якенькою, немов перина, – мріяла Доріжка.

Невідомо, на скільки б вистачило сил у Паркана, та повз нього йшов Добрий Дядечко. Він зняв Хлопчика з Паркану. Паркан з полегшенням зітхнув. Доріжка радісно схлипнула. А Хлопчик подякував Дядечкові й застрибав на одній ніжці.

– Го-го! А Доріжка, мабуть, під сонцем розтанула! – хихотів він. – Тепер на ній залишиться відбиток моєї ноги…

– Запам’ятай цей випадок. І більше так не роби, – порадила Доріжка і затужавіла.

– Навіщо неприємне пам’ятати? – здивувався Хлопчик. – Навпаки, його треба терміново забути.

Але кожного разу, побачивши застиглий відбиток своєї ноги, Хлопчик не дерся на паркан, а проходив у хвіртку.